

Hans Rasmussen, og det ærede Medlem Hr. L. D. Rasmussen givet. Jeg vil til det sidste, som det ærede Medlem Hr. C. C. Heilesen sagde, sige, at det ærede Medlem i Virkeligheden procederede for Nedlæggelsen ogsaa af Viborg Landsret, thi dermed blev der fuldstændig Enhed i Domsafsigelserne ved Landsretten. Men det ærede Medlem var ikke konsekvent og har ikke stillet Forslag derom. Naar man vil nedlægge Søndre Landsret, hvorfor saa ikke lige saa godt nøjes med een Landsret og een Højesteret og nedlægge ogsaa Viborg Landsret?

Der er et særligt Synspunkt, der gør sig gældende fra sønderjydske Side og vel at mærke fra dem, som ønsker, at den danske Sag skal staa godt i Sønderjylland, og det er det, at det er en daarlig Politik at tage tilbage fra Sønderjylland, hvad man gav det ved Genforeningen. Det sker nu i alt for stor Udstrækning ved en Mængde Sager, som vi behandler her i Rigsdagen. Ingen af dem, som lever dernede, kan være i Tvivl om, at det skaber Mismod i de Danskes Rækker dernede. Det er en Politik, som vil komme til at hævne sig, og ud fra dette vil jeg protestere imod, at man nu igen tager en Ting bort fra Sønderjylland, som man gav det ved Genforeningen, nemlig Søndre Landsret.

Justitsministeren (Rytter): Jeg er enig med det ærede Medlem Hr. Hans Rasmussen i, at der ikke er kommet saa meget ud af dette Lovforslag, og at Paragraffernes Antal er blevet meget begrænset. Denne Nedskæring er næsten lige saa stor som den, der fandt Sted i Fjor, da det ærede Medlems Justitsminister fremsatte Lovforslag, og da det ærede Medlem var Formand for Udvalget. Den Gang var der nemlig de samme Paragraffer, og der kom overhovedet intet ud af det. Jeg havde haabet paa det ærede Medlems Assistance her; jeg havde haabet, at det ærede Medlem havde sagt: Jeg og mit Parti, Socialdemokratiet, staa her ved Siden af Justitsministeren og hans Parti, og saa gennemfører vi to mægtige Partier alle de Paragraffer, vi er enige om, og det vil sige de fleste af dem, idet der er nogle Hovedspørgsmaal, vi er uenige om, og disse Paragraffer skyde vi ud. Men hvad gjorde det ærede Medlem? Han trak sig tilbage og assisterede ikke, saa vi kunde faa dette gode Lovforslag gennemført.

Hvad angaar de Spørgsmaal, der nu foreligger, er Forholdet Søndre Landsret diskuteret saa stærkt, at jeg ikke behøver at komme ind paa det. Det er rigtigt, at

jeg har svinget i dette Spørgsmaal, men det ærede Medlem Hr. Hans Rasmussen vil aldrig kunne forstaa hvorfor. Det ærede Medlem vil ikke være med til at nedskære paa noget som helst Punkt og kan derfor ikke forstaa den Stilling hos Partiet nu, at vi nu gaar med til noget, vi ikke tidligere har villet, at vi nu maa trække os tilbage paa Omraader, hvor vi tidligere var med til store Udgifter. Dertil kommer, at man fra saa mange forskellige Sider i Sønderjylland har kritiseret Søndre Landsret og sagt, at der ikke var tilstrækkeligt at bestille dernede, og naar det er Tilfældet, maa ogsaa Lovgivningsmagten komme til det Standpunkt, at den bør nedlægges. Endelig maa jeg gøre det ærede Medlem Hr. Hans Rasmussen opmærksom paa, at den tidligere Ordfører for Socialdemokratiet, Sv. Trier, havde samme Opfattelse: at Søndre Landsret ikke kunde opretholdes.

Hvad angaar Tonen i Retterne, er jeg selvfølgelig fuldt ud enig med det ærede Medlem Hr. Hans Rasmussen i, at Tonen i Retten bør være god, og at det bør paa-tales, naar den ikke er det, og jeg mener, at Præsidenterne i de forskellige Landsretter her har tilstrækkelig Myndighed til at optræde. Hvad angaar det specielle Tilfælde, det ærede Medlem Hr. Hans Rasmussen drog frem, kan jeg kun sige, at hvis Sagen forholder sig, som det staa refereret i Aviserne, er det passerede selvfølgelig utilbørligt. Men jeg tror ikke, det forholder sig paa den Maade, og jeg er vis paa, at det ærede Medlem Hr. Hans Rasmussen ligesom jeg har oplevet, at der i Aviserne staaer noget, som ikke altid svarer til de faktiske Forhold. Men jeg er altsaa enig med det ærede Medlem i, at hvis det er gaaet for sig, som det er refereret, er det utilbørligt.

Vi er alle enige om Umiddelbarhedsprincippet. Jeg for mit Vedkommende tror, at Umiddelbarhedsprincippet gennemføres mere efter det Forslag, der foreligger fra os, end efter de andre Forslag. Jeg tror, at det vil være godt, at saa mange Sager som muligt afgøres ved Underretten, naar det er Sager, som ikke har overvældende Betydning. Det forekommer mig urimeligt, at vi skal have efter danske Forhold højt lønnede Embedsmænd, og saa kan de ikke afgøre de Sager, der foreligger. Derfor synes det mig praktisk at overføre Sager til et saa stort Beløb som muligt til Underretterne. Naar man mener, det er farligt at gaa op over 800 Kr., enten man nu vælger 1 000, 1 500 eller 2 000 Kr., vil jeg minde om, at alle de ærede Medlemmer, som er her til Stede, har levet under